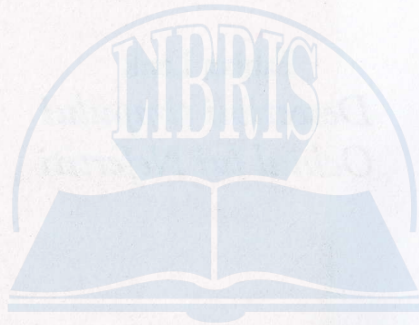
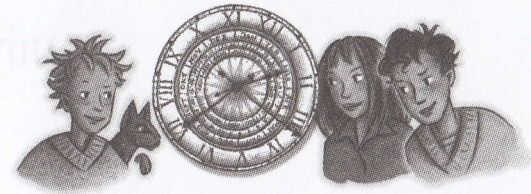

Fabian Lenk

Detectivii timpului

Volumul 6

Ochiul lui Nefertiti

Cu ilustrații de Almud Kunert

Editura Ravensburger

Traducător: Șerban Busuioc
Redactor: Elena-Anca Coman
Tehnoredactor: Elena Băluță

ISBN 978-606-8856-02-5

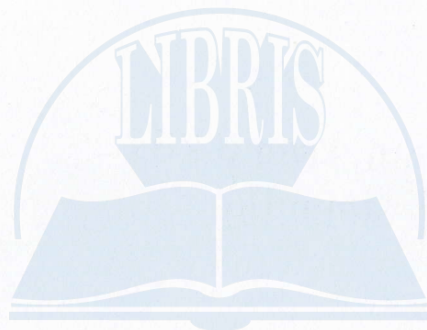
Fabian Lenk
Die Zeitdetektive
Das Auge der Nofretete

© 2011 Ravensburger Buchverlag Otto Maier GmbH
Copertă și ilustrații: Almud Kunert

© Mediadocs Publishing, 2016, pentru prezenta ediție

Cuprins

Frumoasa care, iată, vine	9
Fereastra Înfățișării	19
La Palat	31
Lumina zeului	41
Marele Sculptor	51
O discuție interesantă	65
Marele Preot	77
O inimă frântă	92
O descoperire în noapte	104
Scorpionul	115
Corabia misterioasă	130
Un compartiment secret	136
O decizie dificilă	145
Artă pură	156
Scurta perioadă de glorie a Akhetatonului	160
Glosar	166

Kim, Julian, Leon și Kija - Detectivii timpului

Agera Kim, istețul Julian, atletul Leon și enigmatica pisicuță egipteană Kija sunt patru prieteni care împărtășesc un secret...

Ei dețin cheia de la vechea bibliotecă a mănăstirii benedictine Sfântul Bartolomeu. În acest sălaș al cărților este ascunsă uimitoarea dimensiune spațio-temporală „Tempus”, prin care se poate călători în trecut. Tempus pulsează în ritmul timpului. Există mii de uși, în spatele cărora se derulează câte un an din istoria omenirii. De exemplu, pătrunzând prin aceste uși, prietenii noștri ajung să viziteze Roma antică sau Egiptul de pe vremea faraonilor. Din timpul faraonilor provine și pisica Kija, pe care cei trei prieteni au luat-o cu ei în prezent, din prima lor aventură.

De fiecare dată când cei trei prieteni vor să afle ceva interesant despre o anumită epocă sau vor

să investigheze un caz suspect petrecut în trecut, călătoresc acolo cu ajutorul dimensiunii Tempus.

Tot Tempus îi aduce pe călători înapoi în prezent. Tot ce trebuie să facă Julian, Leon și Kim este să se întoarcă în locul unde au aterizat în trecut. De acolo ei pot reveni în epoca lor.

Chiar și atunci când călătoria în timp a celor patru prieteni durează mai multe zile, în prezent nu se scurge nicio secundă și nimeni nu poate bănuși în ce călătorie secretă s-au mai aventurat detectivii timpului...

Frumoasa care,
iată, vine.

– Doamne, ce ciudat arată! îl tachină Kim.

– De ce? Întrebă Leon nesigur și ridică privirea.

Prietenii noștri erau la ora de lucru manual și trebuiau să modeleze busturi în lut. Împărțiți la douăzeci de mese, elevii lucrau, cu mai mult sau mai puțin talent, la viitoarele opere de artă. Doamna profesoară privea clasa și mai dădea câte un sfat pe ici, pe colo.

– Mi se pare... cum să zic... frumos, adăugă Leon, privind duios sculptura pe care o ținea în mâini.

Kim rânji.

– Frumos? Chestia aia arată ca o varză ofilită.

– Alea-s urechile! protestă Leon.

– Da, sigur, urechile, răspunse Kim, redevenind cât se poate de serioasă. Hai că te ajut eu.

Leon o lăsa pe Kim în locul lui, nu fără să mai mormăie câteva vorbe în barbă. Știa că aceasta

mai fusese deja la două cursuri de olărit și că se descurca mult mai bine decât el cu lutul.

– Așa se face, spuse Kim în timp ce îi dădea argilei moi forma unui cap. Urechile un pic mai mici, un nas drăguț, buze... și ar trebui să aibă și ochi, nu?

Leon aprobă convins.

– Normal!

Fu rândul lui Julian să vorbească.

– A mea n-are decât un ochi.

– De ce? întrebă Kim, care tocmai modela cu mare atenție buza inferioară a figurii de lut a lui Leon.

– E *Nefertiti*, spuse Julian pe un ton misterios. Eu aici încerc s-o fac pe frumoasa regină egipteană.

Kim ridică privirea de la treaba în care era cufundată.

– Nu există și un bust foarte cunoscut al reginei?

– Ba da, ai dreptate, e vorba despre una dintre cele mai importante opere de artă din istoria Egiptului. E veche de vreo trei mii de ani, răspuse Julian. Și e o chestie foarte ciudată, și anume că s-a păstrat perfect, dar îi lipsește ochiul stâng.

Acesta arată spre o reprezentare care îi servea ca model.

Kim se duse la masa lui și văzu un chip bine proporționat, elegant și atrăgător. Regina purta o coroană simplă care consta dintr-o bonetă albastră măsurând aproximativ treizeci de centimetri în înălțime și care în mijloc era ornată cu o panglică cu dungi verzi, roșii și albastre și un *ureus* de aur în formă de cobra. Trăsăturile feței reginei Nefertiti erau fine și delicate, iar pielea ei dădea senzația de prospețime și vitalitate. Regina avea buze senzuale, un nas drept, nici prea mare, nici prea mic, și ochi asemenea migdalelor. Pe Kim o trecu un fior. Ochiul stâng era prezent, dar pupila lipsea cu desăvârșire!

– Din câte știu eu, chestia asta e un mister și pentru arheologi, adăugă Julian.

– Poate că pupila pur și simplu s-a pierdut, spuse Leon, care între timp li se alăturase.

Julian își plimbă mâna cu tandrețe peste gâtul de lebadă al figurinei care o înfățișa pe Nefertiti.

– Da, poate. Voiam să caut după-amiază în biblioteca noastră, poate găsesc acolo un răspuns. Veniți și voi?

Ca întotdeauna, prietenii noștri se duseră la bibliotecă în afara orelor de școală, când imperiul

cărților era inaccesibil vizitatorilor obișnuiți. Julian avea cheia de la bibliotecă, așadar își permiteau acest lucru.

Evident, alături de ei se afla și o pisică neobișnuit de frumoasă, cu blana de culoarea chihlimbarului și ochi verzi ca smaraldul: Kija, care se retrase în locul ei preferat de la pervaz odată ce prietenii noștri ajunseră la raftul cu cărți de istorie.

Leon și Julian începură să caute pe internet, în timp ce Kim căuta cărți de specialitate despre Nefertiti. În cele din urmă, luă de pe raft o biografie a reginei egiptene și se prăvăli într-un fotoliu.

– Nefertiti a avut un soț faimos: *Akhenaton*. Acesta a fost un *faraon* care se pare că a trăit din 1364 până în 1347 înainte de Hristos. Dar arheologii nu se pot pune de acord asupra datelor exacte, strigă Kim după o vreme. La fel și în această privință: Nefertiti și Akhenaton erau la început un cuplu fericit, dar apoi se pare că au început să aibă probleme serioase. Se presupune ca mama lui Akhenaton, autoritara Tiy, a avut o mare parte din vină. Interesant! Mi se pare interesant și faptul că e vorba și despre o mai veche cunoștință a noastră: *vizirul* lui Akhenaton nu e nimeni altcineva

decât *Aja*. Iar pe el îl știm din aventura noastră cu *Tutankamon*!

– La Akhenaton mă gândeam și eu acum, spuse Julian. Se pare că el e cel care a dat peste cap întreaga religie egipteană. Akhenaton i-a scos în afara legii pe vechii zei, de exemplu pe Amon, și și-a forțat poporul și pe preoți să slăvească un singur zeu: pe Zeul Soare *Aton*, care era reprezentat ca un disc solar. Akhenaton se numea de fapt Amenhotep al IV lea, dar și-a schimbat numele în Akhenaton, care înseamnă „servitor al lui Aton”.

– Știți ce înseamnă Nefertiti în traducere? întrebă Kim.

– Nu.

– Frumoasa care, iată, vine! exclamă fata. Ce nume tare! Akhenaton a construit și o nouă capitală, pe nume *Akhetaton*, adică „orizontul lui Aton”. Mamă, orașul ăsta avea pe vremea aia cam cincizeci de mii de locuitori! Akhenaton a construit orașul de la zero într-o zonă până atunci nelocuită pe malul Nilului, cam pe la mijlocul distanței dintre Teba și Memphis, vechile capitale. Kim sări câteva rânduri. Trebuie să fi fost un oraș minunat. Exista acolo și un templu al lui Aton,